

Pożegnanie Profesora Wojciecha Woźniaka (1951–2012)

W dniu 9 stycznia 2013 roku pożegnaliśmy prof. dr. hab. n. med. Wojciecha Woźniaka, zmarłego 24 grudnia 2012 r. — ogromny autorytet medyczny, wybitnego naukowca, chirurga onkologa światowego formatu, naszego nauczyciela, kolegę i przyjaciela. Jego odejście ogromnie nas zaskoczyło i napełniło smutkiem.

Profesor Wojciech Woźniak urodził się 4 maja 1951 roku w Warszawie, na Pradze. Tam spędził lata młodości. Tam uczęszczał do Liceum im. Władysława IV. W 1975 roku ukończył I Wydział Lekarski Akademii Medycznej w Warszawie.

Przez całe życie związany był z Instytutem Matki i Dziecka. Od początku swojego życia zawodowego związany z Kliniką Onkologii Dzieci i Młodzieży. W latach 1975–1977 rozpoczął studia doktoranckie, a od 1977 roku zatrudniony był w Klinice na stanowisku asystenta. Jego umiłowanie chirurgii sprawiło, że w roku 1979 uzyskał I stopień specjalizacji z chirurgii dziecięcej, w 1985 II stopień z chirurgii onkologicznej, a w 2008 — II stopień specjalizacji z chirurgii dziecięcej. Był wybitnie sprawnym manualnie chirurgiem: odważnym, twórczym, pełnym inwencji. Od samego początku był żywo zainteresowany pracą naukową. W 1985 roku uzyskał tytuł doktora nauk medycznych. W roku 1992, w wyniku obrony rozprawy pt: „Ocena możliwości leczenia chirurgicznego oszczędzającego dzieci z nowotworami złośliwymi kości”, uzyskał tytuł doktora habilitowanego.

Był człowiekiem wrażliwym na cierpienie i bardzo przeżywał operacje okaleczające u pacjentów z guzami kości. To skłoniło go do poszukiwań innych rozwiązań. Pierwsze zabiegi oszczędzające z użyciem allogenicznych przeszczepów kości wykonał w 1983 roku. Pobyt w 1987 roku w Wiedniu, w Klinice Ortopedii Uniwersytetu Wiedeńskiego kierowanej przez prof. Kotza, w 1990 i 1993 roku w Mayo Clinic oraz zdobyte tam doświadczenie wykorzystał dla ratowania kończyn dzieci z guzami kości. Swoją niespożytą energią poświęcił na przełamywanie stereotypów w leczeniu guzów

kości. Był szerokim propagatorem zabiegów oszczędzających kończynę w leczeniu pierwotnych nowotworów kości. Swoim entuzjazmem i pasją dzielił się chętnie z innymi. Wypracowane przez niego zasady leczenia pierwotnych guzów kości stały się obecnie standardem obowiązującym w całej Polsce, a zabiegi oszczędzające kończynę wykonuje się u 90% chorych na mięsaki kości. Lubił wyzwania. Gdy ktoś kiedyś napisał pracę o tym, że nowotwory kości miednicy mają złe rokowanie z uwagi na niewielkie możliwości operacyjne, Profesor Woźniak po kilku latach badań i doświadczeń zmienił ten stereotyp. Kulminacją tego było zlecenie

wykonania hemipelwectomii wewnętrznej jednemu z uczniów w ramach egzaminu praktycznego na drugi stopień specjalizacji.

Był niezwykle pracowitym, świetnym organizatorem. W Instytucie Matki i Dziecka pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji, w tym Kierownika Kliniki Chirurgii Onkologicznej Dzieci i Młodzieży, dyrektora tejże placówki, a ostatnio — przewodniczącego Rady Naukowej. Był członkiem wielu towarzystw naukowych, m.in. Polskiego Towarzystwa Chirurgii Onkologicznej. Był współtwórcą i aktywnym uczestnikiem Polskiego Rejestru Nowotworów Kości, mającego na celu poprawę diagnostyki i wyników leczenia chorych na mięsaki kości w Polsce zarówno wśród dzieci, jak i dorosłych. Prof. Wojciech Woźniak był również autorem kilkudziesięciu podręczników i rekomendacji dotyczących zasad leczenia chorych pediatrycznych na nowotwory lite.

Odszedł niezwykle człowiek, a pustkę po nim wypełni nasza pamięć i wdzięczność setek wyleczonych pacjentów.

Wspomnienie opracowali uczniowie Profesora: dr n. med. Magdalena Rychłowska-Pruszyńska i dr n. med. Andrzej Szafranski z Kliniki Chirurgii Onkologicznej Dzieci i Młodzieży Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie, oraz Jego współpracownik — dr hab. n. med. Piotr Rutkowski — Kierownik Kliniki Nowotworów Tkanek Miękkich, Kości i Czerniaków Centrum Onkologii-Instytutu w Warszawie.